

LEBRIS

We know
books

Foto copertă: © B. Osvát Ágnes

© 2026 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JUNG, ILDIKÓ JUDIT

Hazatérés / Jung Ildikó Judit. - Iași : Lebăda Neagră, 2026

ISBN 978-630-330-204-1

821.511.141

Jung Ildikó Judit
Hazatérés

Lebăda Neagră
Iași, 2026

szerint igyekeznek a maga javára fordítani. De örök igazság az, hogy ha sokfelé ágazó az ember érdeklődési köre, akkor szinte törvényszerűen azt választja, ami hosszú távon a legkedvezőtlenebbé válik majd számára. Ám egyelőre vonzzák – mint általában minden fiataalt, – az ismeretlen élet, addig nem ismert, felkutatásra váró területei. Ebből a csapdából bizony, nem mindenkinek sikerül szerencsésen kivergődnie. Ám Jung Ildikó hősnője erősebb lelkű embernek született, mint általában a nagyátlag. Sok-sok buktató, sok-sok csalódás után neki sikerül kiemelkednie egy olyan élethelyzetből, ami csak azoknak sikerül, akik valóban akarják a felemelkedést.

Gyökereid, vagyis jellemed, adottságaid, érzéseid és az a sok láthatatlan holmi amit magadban hurcolsz egy életen át, ebből az igazi otthon világából ered, és ahhoz a mesterséges másik világhoz, melyet magadnak csináltál, csak annyi köze van, mint a hóvirágnak az avarhoz, átüti fejét midőn a földből előbúvik.

Jung Ildikó hősnője, az ötvenedik életévéhez érve, sok viszontagságos év után mindezt felismerte, s miután legjobb lelkiismerete szerint mindent becsületesen elrendezett maga körül, úgy a gyermekei biztonságát, mint a saját egzisztenciáját, – amik egyenként is sok-sok izgalommal és felelősséggel járó feladattal jártak, – most már csak a jól megérdemelt szeretetre és nyugalomra vágyik. És tele érzelemmel, de kellő józan értelemmel, végre hazaért.

B. Osvát Ágnes

HAZATÉRÉS

Mielőtt lefoglaltam volna a repülőjegyet és nekifogtam volna csomagolni, még tettem egy kísérletet. Meghívtam a gyermekeimet másnap ebédre, vagy ha arra nem lenne idejük, délután egy kávéra, süteményre és italra. Hogy ne sértődjön meg Klárka, ő volt az első, akit felhívtam, de hárított, hogy másnap délután halaszthatatlan programja van, szervezik az egyik kolléganő születésnapját. Mondtam, hogy készültem már, bevásároltam, megsütöttem a kedvenc süteményét, a darázsfészket is.

— Nem baj, majd valamikor beszaladok érte, eszem is, meg elhozom, ami marad.

— De úgy gondoltam, hogy együtt fogyasszuk el mind a hárman, mert holnapután elutazom Erdélybe. Rég nem találkoztunk, tölthetnénk együtt néhány percet, hogy beszélgessünk egy kicsit.

— Te ettől menj csak nyugodtan, mi Lacival megtaláljuk, dumálunk amikor hazajössz, majd mesélni fogsz. Alig várom.

— Lacit már nem is hívtam, csak elmondtam, hogy meg van a repülőjegy holnaputánra, és hagyok nekik

sütit a kamrában egy dobozban, vigyék el minél hamarabb, hogy ne száradjon meg.

— Ünnepeltek ott valamit, vagy csak kirándulsz egy kicsit? Érezd jól magad. Ki visz ki a repülőtérre? Hívj egy taxit, nehogy vezess odáig.

Mielőtt feleltem volna a kérdéseire, gyorsan elköszönt, hiszen mint mindig, dolga volt.

Még tettem egy próbálkozást, felhívtam Irmát, a régi, vagyis régebbi jó barátnőmet, és meghívtam egy kedves helyre, ahol együtt ebédelhetnénk. Szerettem volna én is elköszönni valakitől.

— Sajnálom, de megyek délben az unokám után az óvodába és estére meghívtak a barátaink, akik holnap utaznak Bécsbe, visszüik a listát, hogy mit vásároljanak a lányom születésnapjára. Tudod, én nem engedhetek meg magamnak drága ajándékot, csak valami különleges apróságot, amit itt nem kaphatok meg. Ha annyi pénzem volna, hogy megvegyek mindent, amit szeretnék, a Váci utcára mennék ajándékot venni. Időm sincs a keresgélésre, hiszen tudod, mi van a kávézóban.

Nem sértődtem meg, rá még szüksége van a fiataloknak. Talán ha nekem is lesz unokám, akkor több türelmük lesz érdeklődni a hógylétem iránt, mert időnként jó, ha van egy nagymama. Most abban a helyzetben van Irma, hogy mint szülőnek, újból értéke lett. Régen gondjai voltak és akkor én mellette voltam, de ez elmúlt. Igaz, nem is mondtam neki semmit, ami

arra utalhat, hogy most szükségem volna rá. Annyira kívántam beszélgetni valakivel, akihez kötődtem az évek folyamán, valakivel, akinek esetleg elmondhatnám, hogy több időt szeretnék a hajdani otthonomban tölteni. Felhívtam Monát, a volt szomszédomat, akivel sokat kávéztunk, beszélgettünk, hívtam, de neki sem volt ideje, mert a nyugdíja mellett dolgoznia kell és elvállalta egy középiskolás diák érettségire való felkészítését, matekból.

Tudod, nem annyira a pénz miatt, persze jó, ha van, de okos a gyerek, és itt laknak a szomszédban. Nekem is jó, ha néha nem vagyok egyedül, magyarázta.

Őt is megértettem, nincs családja, a férje nem akart gyereket, azt hajtogatta, hogy azoknak, akik igazán szeretik egymást, nem hiányozhat senki, aki elvehet az egymással eltölthető időből. Majd néhány év házasság után, ugyanaz a férfi otthagya őt azzal az indokkal, hogy beleszeretett egy másik nőbe, aki gyereket vár tőle és most, amikor terhes, nem hagyhatja el. Ő meg évekig reménykedett abban, hogy megismer valakit, aki szeretné őt annyira, hogy lehessen vele egy gyereke. Nem sikerült, de imád tanítani, odavan a gyerekekért. Valamikor sokat beszélgettünk, lelkiztünk. Vele jólesett volna beszélgetni. Értelmes, odafigyelő ember, de ha nem sikerült találkozni, elment a kedvem, és többet nem próbálkoztam. Rájöttem, hogy mindenkinek van gondja, dolga. Én vagyok a szerencsés, akinek mindene

megvan, gyerekek, az átlagnál jobb anyagi helyzet. Persze megdolgoztam érte, és most is azt csinálom, de egyedül maradtam, párom, lelki jóbarátom akivel megoszom gondjaimat, az nincs. Vannak gyermekeim, de lehet, hogy nem jól neveltém őket, nem elég erős köztünk a kötelék. Egyszer le kellene ülnöm beszélgetni velük erről, lehet, hogy ők észre sem veszik, hogy a régi, irántam való ragaszkodásuk szinte megszűnt mióta felnőttek lettek, és a saját lábaikon állnak, saját lakásukban élnek, nem kell senkihez igazodniuk. Állandóan programjuk van, mindig sietnek. Lehet, hogy én várok el olyasmit, ami már nem időszerű és az is lehet, hogy én is ugyanazt csinálnám, vagyis csináltam volna, ha közel maradok a szüleimhez, akik mindig rendelkezésemre álltak, mint én most a gyermekeimnek.

Így hát egyedül maradtam gondolataimmal. Befejeztem a csomagolást és lefeküdtem. Nehezen jött álom a szememre, majd eszembe jutottak Margaret Mitchell szavai, hogy „a holnap egy másik nap.” Ki tudja, holnap mire fogok gondolni, hogy fogok érezni. Milyen hangulatban indulok.

És elindultam. Mintha az időjárás is arra lett volna hivatott, hogy jobban érezzem a távolságot a világtól, amely magamra hagyott. Április közepén nem a tavaszt éreztem, hanem a szürke, felhős égboltot, a hűvös szelet, mely bebújik az ember bőre alá. Egyedül ültem a rep-
térén és vártam, hogy teljen az idő. Gyakran ránéztem

az órára, és úgy tűnt, hogy a mutatója mintha lassítva haladna. Türelmetlen voltam, mint mindig. A gondolataim percről percre kavarogtak. Valamit szerettem volna tenni, messze kerülni az addigi életemtől, főleg az utóbbi idők történéseitől. Akartam változtatni valamin, de nem voltam benne biztos, hogy az általam eltervezett próbálkozás sikeres lesz, vagy csak rohanok egy végtelennek tűnő, magányos öregség felé. Percenként hagyott el a bátorságom, és valahogy már nem is kívántam utazni. Siettem volna vissza, az évek óta megszokott nyugalmas, unalmas életembe, amely az utolsó időben megváltozott, és attól, amit az a változás hozott, attól is menekülni akartam. Zavaros gondolatok között, gyötrődve ültem. Minden csak átfutott az agyamon, de semmi nem tartott sokáig. Tépelődésem következő pillanatában megnyugodva, behunyt szemmel tértem vissza újból a régmúlt időkbe, a réges-régen elhagyott otthonba, ahova mindig visszavágytam, amikor egyedül éreztem magam, vagy kilátástalannak éreztem a helyzetem. Volt, amikor terveket szőttem, amiből csak egy nehéz, bizonytalan jövő alakulhatott volna ki, és amint erre rájöttem, már elment a kedvem, lemondtam a tervemről, mert megijedtem. Gyakran visszaléptem, úgy fogalmaztam magamban, hogy minek, hiszen volt már elég sikertelen próbálkozásom. Eszembe jutott, hogy az én koromban nem is kellene már egy más jövőt terveznem, anyagi helyzetem biztosított, meg aztán

a múltban már annyi jót és rosszat átéltem, ami talán száz évhez is elég lenne. Ismertem több olyan embert, akik nem jutottak el soha az élet napos oldalára. Nekem volt örömöm a gyerekkoromban, a szerelemben, igazából mindig csak rövid ideig, viszont sok örömet leltem a gyerekeimben, míg kicsik voltak, ragaszkodtak hozzám és szükségük volt rám. Lehet, hogy másoknak ez elég is lett volna egy életre és nem lázadnak a sorsuk ellen. Vajon én más vagyok? Nekem kijár, hogy újra és újra próbálkozzam? Igazából most csak pihenni megyek, végigjárni régi emlékeim színhelyét, nincs mit tervezgetnem.

Ahogy ott ültem a repülőtéren, alig telt el néhány perc, nekem máris hosszúnak tűnt a várakozás, és időnként jött, hogy felálljak, és visszatérjek oda, ahonnan menekülni kívántam. Bizonytalan, visszatérő gondolatok között csak ültem és ültem. Fáradtnak éreztem magam ahhoz, hogy egyedül gondolkozzam és gyötörődjek, ebben a hideg, rideg nagy forgalomban, amelyben mindenki csak megy, senki senkit nem lát, az emberek csak beszélnek és menetelnek. Cipekednek, hadarnak különböző nyelveken, sírnak, kacagnak, rohannak. A Babel-tornyot építő emberek érezhették így magukat, amikor rájöttek, hogy senki nem érti a nyelvet, amelyet kénytelenek beszélni.

Ki kísérhetett volna el? Nem jutott eszembe senki, akihez őszintén beszélni tudtam volna. Lehet, hogy én

voltam/vagyok a hibás, hogy nem ismételtam többször a gyermekeimnek, hogy elutazom. Vajon, ha szóltam volna újra, ha megkérem valamelyiket, hogy elkísérjenek, elmondtam volna őszintén, hogy mitől menekülök? És ha igen, odafigyeltek volna, megpróbáltak volna visszatartani, megállítani vagy elkísérni? Dehogy, hiszen mondtam, hogy elutazom, de nem vették komolyan.

Körülnéztem. Volt, aki csak ült, mint én és várta, hogy teljen az idő, hogy kiírják a táblára, melyik kijárat előtt kell gyülekeznie. Szinte mindenki mellett ült valaki, kevés magányos ember volt körülöttem. Nekem is szükségem lett volna valakire, egy barátira, aki melletttem legyen, aki meghallgat, biztat, hogy amit tenni akarok, az helyes. Vagy ha nem ad igazat nekem, az sem lett volna baj, de ott lett volna, elmondhattam volna gondjaimat, terveimet, félelmeimet, és megért, vagy legalább megjátssza magát. Az is jólesik az embernek. De mindenki idegen volt. Idegen a velem szemben ülő fiatal fekete nő, aki nagyon csinos, csak azt nem értettem, hogy miért nyíratta kopaszra a fejét, és egyik fülébe egy kis kereszt volt beakasztva fülbevaló gyanánt. Szokatlan és egyúttal furcsa a másik sor székből az a három fiatal, akik közül egyik lánynak az ölében ül egy másik lány, miközben a melléte ülő fiúval időnként simogatják és csókolgatják egymást. Mellettük több szék volt üresen, nem volt rá magyarázat, hogy mit

keresett a lány a másik ölében. Nem messze tőlem felállt egy lány, és hangosan, gesztikulálva beszélt telefonon, közben idegesen járkált. Csinos volt az arca és az alakja, csípőtől lógott rajta egy farmer rongyokban, a blúzán nem volt gomb, az anyagot kötötte össze a melle alatt. Tele láncokkal, hatalmas fülbevalóval és sok gyűrűvel, szinte minden ujján, és mind csak értéktelen biszu, de sárgábbak mint az arany. A köldökében fel-feltűnt egy csillogó pirszing, amelyet mintha mutogatni akart volna, időnként kinyomta a hasát és lennebb nyomta a nadrágot, hogy jobban látható legyen az a kis fém vacak. Nem értettem a nyelvét, talán spanyolul, vagy olaszul veszekedett, az én kevés olasz tudásommal csak néhány szavát tudtam azonosítani. Kissé távolabb voltak családok is, gyerekekkel, egy idős asszony, aki imádkozott, vetette a kereszteket és két rendőr, akik egymással beszélgetve sétáltak, senkire ügyet sem vetve. Nem úgy tűnt, mintha keresnének valakit. Gondoltam, a fegyelem kedvéért voltak ott hivatalból, vagy talán hangulatot akartak teremteni a jelenlétükkel? Fölösleges, rájuk sem nézett senki, pont úgy, mint ők sem az összegyűlt emberekre. A bejárat felől sokan jöttek, mentek. Rájuk már nem is figyeltem, ők sem tartoztak az én világomhoz. Csak jó lett volna egy megértő, kedves ember, akivel szót lehet váltani, most csak azt éreztem, hogy körülöttem mindenki idegen. Jött egy hölgy, ránézett a csomagomra, úgy éreztem, hogy le kell vennem

a székről, mert oda akar ülni. Áttettem a táskám a másik oldalon lévő üres székre, és ő leült. Nem köszönt meg, rám se nézett. Furcsa volt, hogy pont az a szék kellett neki, amikor volt ott még elég üres hely. Nem tartoztak hozzám sem a szék, ahol ültem, sem a nő, aki mellém ült. Visított bennem az egyedüllét érzése.

Nem egy zsúfolt, furcsa világból indultam. Egy erdélyi városban láttam meg a napvilágot, amikor még az embereknek volt elképzelésük arról, hogy hogyan kell kinézzenek és tudták, hogy a szék arra való, hogy egyedül üljön rajta valaki, vagy ha odaülsz valaki mellé, illik köszönni is. A szemben levő széksorban feltűnt egy férfi, olyan ötven év körüli lehetett, értelmes figurának látszott. Észrevétlenül figyelni kezdtem, normálisan volt öltözve, ahogy leült, nem vette elő azonnal a telefonját, hanem kihalászott egy kis könyvet a zsebéből, és azt kezdte olvasni. Kellemes arcú, barna férfi, enyhén öszülő, kissé hullámos hajjal. Körül se nézett, csak olvasott. Egyik cipőjének a fűzője ki volt bomolva és mindkét szára a földön terült el. Ha rálép a fűzőjére, akár el is eshet. Nem tudtam, hogy jutott el oda, anélkül, hogy elesett volna. Gondolkoztam, hogy szóljak neki, de nem tudtam, milyen nyelven. Mutogattam volna, ha rám néz, de nem tette meg.